

at tilfredsstillende Trafikkens Fordringer, naturligtvis spiller en betydelig Rolle for selve denne Traffiks Udvikling; saa betragter jeg det dog som temmelig sikkert; at Kjøbenhavn har langt mindre Interesse i, at Havnen modtager den fornødne Udvidelse end netop Provindserne, det vil sige Skibene fra Provindserne. Det vil neppe kunne undgaaes, at saadanne Klager som dem, der ved Sagens første Behandling kom fra ærede Medlemmer om en formentlig Tilfidesættelse af de Enkeltes Interesser, altid vilde komme frem, hvor Talen er om gode Bolværksstrækninger. Det maa vistnok anses for at være rimeligt, om Forholdet bliver dette, at de Skibe, som høre hjemme her og komme jævnlig paa Stedet og regelmæssig gaa ind og ud af Havnen, blive noget begunstigede i Sammenligning med de Skibe, som komme af og til i mindre regelmæssig Fart, og det vil da navnlig blive disse sidste Skibe eller rettere deres Eiere, som ere interesserede i, at der bliver foretaget de fornødne Udvidelser af Havnen. Jeg tror derfor ikke, at det kan siges at være et særligt Kjøbenhavns Anliggende, som ligger for, det er Noget, som interesserer hele Landet, at Kjøbenhavns Havn bliver saa god og tidsvarende som mulig. Med disse Ord tillader jeg mig at anbefale vort Underendringsforslag om, at Accisens Bestaaen fikkes for 3 Aar.

Indenrigsministeren (Steel): Det vil kunne vides af mine Udtalelser ved forrige Behandling, at jeg lægger særdeles megen Vægt paa, at den i Underendringsforslaget foreslaaede Genstand for Fristen for Ophævelsen af Acciseafgiften gives. Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, har udtalt sig om denne Afgifts Natur, og jeg tror, at efterhaanden er den Anskuelse mere og mere bleven fæstnet ogsaa i dette Thing, at Acciseafgiften i og for sig er en ret hensigtsmæssig Afgift, og at, dersom der skulde være Tale om, at Havnen i en nærmere eller maaske fjernere Fremtid skulde kunne undvære nogle af de Indtægter, den nu har, vilde det være at tage under Overveielse, om ikke andre Afgifter hensigtsmæssigere kunde affattes, hvormed der kunde tilveiebringes større Rettelser for Skibsafgiften end ved at borttage Accisen. For saa vidt tror jeg, at der for Tiden er kommet nogen Overensstemmelse i Anskuelse til Stede. Det vilde desuden ogsaa være uheldigt, om man allerede til Efteraaret skulde til at tage denne Sag op igen, for formentlig at tage under Overveielse, paa hvilke andre Punkter — hvis det var muligt — man kunde begrænde Havnens Indtægter til Fordel for Seiladjen. Sagen vil til den Tid ligge for ganske som nu. Man vilde ikke have yderligere Oplysninger, end man nu har, og det vilde navnlig ikke paa nogen mere betryggende Maade kunne klares, hvor vidt Havnen i en nærmere

Fremtid maatte behøve alle de Indtægter, den nu har, da det er Noget, der staar i Forbindelse med en Undersøgelse af den Udvidelse, som Havnen til den Tid maatte undergaa. Men hvis man allerede til Efteraaret skulde have Spørgsmaalet frem paany, og hvis det var usikkert, hvor vidt Acciseafgiften skulde opkræves efter den 1ste April 1880, vilde der komme et Tidsrum af Usikkerhed, hvor Havnebestyrelsen maatte være meget i Tvivl om, hvad den turde paabegynde og hvad ikke. Der vilde finde en Standsning Sted i Udviklingen af Havnearbejder, som der maa lægges en ganske særlig Vægt paa, og som vilde være meget uheldig. Der vilde komme en Mellemtilstand, om jeg saa maa sige, hvor Havnebestyrelsen ikke vidste, hvad den turde gjøre, men maatte opsætte at tage Bestemmelse derom indtil 1880 til Skade for Havnen. Derfor sætter jeg Pris paa den Udsigt til Imødekommen fra det høie Thing, der nu er fremkommet ved de Udtalelser, vi have hørt fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg). Dette ærede Medlem har som Betingelse for sin og sine Meningsfællers Tilslutning til Forslaget under Nr. 3 tilføjet, at Indenrigsministeren vilde give Tilfagn om visse Rettelser for Skibsfarten i dette Tidsrum af 3 Aar, inden hvilken denne Sag skal frem paany. I den Henseende skal jeg altsaa udtale, at jeg i dette Tidsrum skal træffe Foranstaltning til, at den i Loven af 31te Marts 1864 omhandlede Skibsafgift til Kjøbenhavns Havn bortfalder, for saa vidt angaar danske Seilskibe, som fare mellem Kjøbenhavns Havn og Steder i Rigets Koldterritorium, dog herfra undtaget Færøerne, Island, Grønland og de vestindiske Øer. Ligeledes skal jeg træffe Foranstaltning til, at i samme Tidsrum deslige Skibe i saadan Fart skulle være berettigede til uden Betaling at passere gennem Knippelsbro. Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem bemærkede, at for de andre Broers Vedkommende er den tidligere erlagte Afgift for Gjennemfarten gennem disse hevet; det gjælder navnlig Langebro. Jeg skal ligeledes tilføje det ærede Medlem og det høie Thing, at Spørgsmaalet om, hvor vidt det er muligt at lette Bolværkspengene til Fordel i Særdeleshed for de mindre Skibe, skal blive taget under Overveielse i en nær Fremtid. Det er imidlertid en Sag, som kræver større Undersøgelse og næiere Overveielse, end jeg ser mig i Stand til at give Tilfagn om at fremkomme med Forslag i denne Henseende under denne Behandling af Loven. Men jeg lover, at Sagen skal ikke blive glemt. Den skal blive taget under Overveielse, og hvad der i den Henseende kan lade sig udføre, skal ske.

I Genhold til denne min Udtalelse haaber jeg, at det høie Thing nu ikke vil føle Betænkelighed ved at følge de ærede Forslagsstillere, som have ment det rigtigt, at Fristen sættes til 3 Aar, et Forslag, som nu er tiltraadt af det ærede